

samostatnou listinou. Proto podléhají poplatku na př. i mezitímní kvitance o částech tržové ceny, byť i tato byla později kvitována v tržové smlouvě (srov. nálezy N. s. s. z 22. června 1925, č. 12.594, a ze 20. ledna 1926, č. 877). Samostatně osvědčené kvitování podléhá kvitančnímu poplatku i tehdy, když bylo již jednou kvitováno v listině o hlavním právním jednání (srov. nálezy z 28. listop. 1924, č. 20.999).

2. Placení, které se kvituje, musí býti v takové závislosti na hlavním právním jednání, aby toto odůvodňovalo jeho existenci. To plyne z pojmu »hlavního právního jednání«. Jestliže by šlo o placení z právního důvodu, nezakládajícího se na hlavním právním jednání, podléhalo by kvitování poplatku kvitančnímu.

3. Poplatnost kvitování per contractum v zásadě nezávisí na poplatnosti hlavního právního jednání. Nezáleží tedy na tom, zda a jak bylo hlavní právní jednání podrobeno poplatku, či zda vůbec poplatku podléhalo (srov. Budw. 11.158/1897, Loz. 2067 a Boh. 2835).

Uvážíme-li povahu ustanovení poznámky k saz. pol. 30/47 a) popl. zák. jak se jeví z výše uvedených podmínek, můžeme souditi, že poplatkový zákon vyloučil kvitování per contractum z poplatkových předmětů především s ohledem na jeho závislost na hlavním právním jednání, avšak bez ohledu na druh a formu hlavního právního jednání. Sjednají-li strany právní jednání, které jest závislé na úředním (soudním) schválení a v listině o tomto jednání se potvrdí příjem platby, která má svůj důvod v právním jednání ještě úředně neschváleném, jsou i účinky takové platby závislé na schválení hlavního právního jednání, ať to strany vysloví ve smlouvě či nikoli, jen když to výslovně nevyločí. Podle doslovu a smyslu cit. poznámky k saz. pol. 30/47 a)

popl. zák. lze proto souditi, že podmínka úředního (soudního) schválení hlavního právního jednání nemá vlivu na poplatnost »kvitování per contractum«. Nebylo by proto ani důvodné usuzovati, že toto kvitování se stává předmětem poplatku ať již v době sepsání listiny o hlavním právním jednání nebo snad teprve od doby odepření úředního (soudního) schválení. Ježto právním podkladem jest tu cit. poznámka, není důvodu, aby na kvitování per contractum bylo v těchto případech použito § 39 popl. zákona, ustanovujícího zásadu o zpoplatňování několika právních jednání v jedné listině. František Muchka.

Je jistota za vedlejší závazky z kupní dobírky poplatku prostým utvrzením hlavního právního jednání?

Vyrovnání kupní ceny se děje v tržových smlouvách různým způsobem. Někdy bývá ujednáno pozdější splacení kupní ceny nebo její části a zaplacení takové kupní dobírky se zajišťuje na prodané věci. Posečkání zaplacení kupní ceny bývá též spojováno se slibem úrokovým, takže splacení posečkané kupní ceny sjedná se někdy takovým způsobem, jako by šlo o zapůjčení této ceny. Vymínuje se pak obvykle nejen z úrokování, ale také kauce za vedlejší plnění posečkané kupní ceny a vše to se zajišťuje.

Je otázka, zda kauce za vedlejší závazky, vymíněné v tržové smlouvě z dobírky kupní ceny, lze považovati za poplatku prosté utvrzení hlavního právního jednání podle zásady s. p. 101/84 zák. č. 89/1862 ř. z., která stanoví, že poplatku prostým je utvrzení práv (zástavou, jistotou, hypotekou, rukojemstvím), jestliže je propůjčila v právní listině o hlavním právním jednání jedna z obou smluvních stran druhé. Přisvědču-

jící odpověď na tuto otázku dává judikatura, která zastává názor, že propůjčí-li se v tržové smlouvě o realitě zástavní právo ve prospěch kauce za vedlejší poplatky posečkaného zbytku tržové ceny, nelze toto propůjčení, protože se týká jediné utvrzení závazku z tržové smlouvy samé a nikoli z úvěrového obchodu, rozdílného od této smlouvy, vzít v počet při vyměření poplatku z tržové smlouvy podle saz. pol. 101/84 popl. zákona (náleží z 27. prosince 1906, č. 13.777, Budw. 5005, popl. příl. č. 8 z r. 1907).

Jestliže se utvrzení práva zajistí na nemovitosti, přísluší tu osvobození od vkladního poplatku podle saz. pol. 102/45 D, ff, zákona č. 89/1862 ř. z., která osvobozuje od vkladného zápisu práv, jež si pro svou osobu vyhradil nebo vymínil na téže věci vlastník, poživatel, oprávněný uživatel nemovité věci nebo práva, zapsaného ve veřejných knihách, při úplném nebo částečném převodu jeho práva, jako pohledávek tržových cen, rent, výměnků atd.

Stanoviskem judikatury se řídí též poplatková praxe. K pochybnostem, které by snad někdy mohly vzniknouti vzhledem k různosti, jaká se může v právní praxi vyskytnouti při sjednávání způsobu splacení dobírky kupní ceny, možno poukázat na podmínky, které podle s. p. 101/84 musí býti splněny, aby utvrzení práv »nebylo vzato v počet při vyměření poplatků«. Stačí vytknouti, že jest třeba, aby se utvrzení práva stalo

a) mezi smluvními stranami, které sjednávají hlavní právní jednání a

b) v listině o hlavním právním jednání.

Nesmí se tedy utvrzení práva vyhraditi ve prospěch osoby, která nesjednává hlavní právní jednání a naopak zase k utvrzení práva se ne-

smí zavazovati osoba, která není smluvní stranou v hlavním právním jednání.

Utvrzení práva musí se státi přímo v listině o hlavním právním jednání. Kdyby bylo osvědčeno samostatnou písemností, podléhalo by poplatku.

Mezi hlavním právním jednáním a utvrzením práva musí býti vzájemná závislost, z níž vychází na jevo poměr podřadnosti utvrzení práva k hlavnímu právnímu jednání (podobně zásada nálezů Boh. 2404, 6867 a jiných). Jestliže utvrzení práva vyhovuje uvedeným podmínkám, jest prosto poplatku podle s. p. 101/84 zák. č. 89/1862 ř. z. a nemá býti použito obecného ustanovení § 39 poplatkového zákona (Budw. 5973/1908), který ustanovuje, jak se zpoplatňuje několik právních jednání, osvědčených v jedné listině. František Muchka.

Poznámka k výkladu předpisů o konversi vedlejších závazků.

Ve svém článku, uveřejněném v posledním čísle tohoto časopisu na str. 191 a n. podává Dr. Boura výklad předpisů o konversi vedlejších závazků velmi přehledným a instruktivním způsobem, avšak dochází k některým závěrům, s nimiž nelze souhlasiti a jež mají pro praxi značný význam.

Jde v podstatě o otázku, z jakého základu má býti vyměřován poplatek vkladní u kauce pro vedlejší závazky zapsané při nové (konversní) zápůjčce. Zdálo by se, že tato otázka nemůže ani vzniknouti, ježto bod 11 instrukce ke konversnímu zákonu, autorem též citovaný, praví výslovně, že vkladné se platí z částky, o kterou jistota za vedlejší závazky, zřízená pro novou zápůjčku, převyšuje jistotu, zřízenou pro starou zápůjčku. Nepřevy-